

РЕШЕНИЕ

№ 3138

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 14.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5240** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма], представлявано от управителя М. Р., с която се претендира осъждане на държавата, представлявана от Министъра на финансите и Министъра на земеделието, храните и горите, Държавен фонд "Земеделие" и Върховния административен съд, на основание чл. 2в, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

С разпореждане от 08.07.2021 г. исковата претенция на [фирма] срещу държавата, представлявана от Министъра на финансите и Министъра на земеделието, храните и горите, и срещу Държавен фонд "Земеделие", за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на допуснато съществено нарушение на правото на ЕС във връзка с заявки за плащане от 2019 г., е отделена за разглеждане в самостоятелно съдебно производство и е постановено, че производството по адм. д. № 5240/2021 г. продължава по иска, предявен от дружеството срещу Върховния административен съд, за обезщетяване на вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на допуснато съществено нарушение на правото на ЕС.

С „допълнителна и поправена“ искова молба от 23.07.2021 г. от [фирма] е предявен иск с правно основание чл. 2в, ал. 2 ЗОДОВ срещу Върховния административен съд за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 8 381 лева,

причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното заплащане. Ищецът посочва, че твърдяното достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС се изразява в неправилно транспонирана директива и поддържане в сила на национална правна норма от ВАС - чл. 19 от Наредба за условията и реда за прилагане на схеми за предоставяне на плодове и зеленчуци и на мляко и млечни продукти в учебните заведения - Схема „Училищен плод“ и Схема „Училищно мляко“, която противоречи на чл. 5, § 1, буква „а“ и § 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/39 на Комисията от 3 ноември 2016 година. Съобразно изложеното в допълнителната искова молба, цената на иска от 8 381 лева, представлява размерът на принудително платени от дружеството наказателни лихви за просрочени главници и периодични такси за уведомителни писма по договори за финансов лизинг № 12962, № 12963, № 14616, № 16807, за периода 01.06.2019 г. – 16.12.2020 г., както и договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, № 26931, № 26932, за периода 01.01.2021 г. – 31.05.2021 г. Изложени са доводи, че нарушението на ВАС се състои в неприлагане на общностната норма - чл. 5, пар. 1, буква „а“ и § 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/39, с приоритет пред националната норма, която ѝ противоречи. Твърди се също, че е налице нарушение на задължението на ВАС да отправи преюдициално запитване при постановяване на решение № 4562/09.04.2021 г. по адм. д. № 10562/2020 г. по описа на ВАС, което според ищеца е достатъчно съществено, доколкото касае неправилно транспонирана директива и поддържане в сила на национална правна норма, от която зависи изхода на делото, касаещо постановления частичен отказ по заявка за плащане № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за отчетен период 01.03.2017 г. – 31.03.2017 г. за доставени 1 972.30 кг. круши на стойност 5 798.61 лв. и ДДС в размер на 1 159.72 лв. Изложени са доводи, че в случая са налице трите кумулативни предпоставки, възприети от константната практика на СЕС, които обосновават правото на обезщетение на частноправни субекти. В тази връзка се посочва, че ВАС е допуснал очевидно нарушение на приложима съюзна норма, предоставяща права на частноправните субекти, което е съществено с оглед периода на бездействие/ действие, считано от редакцията в ДВ, бр. 89 от 11.11.2016 г. до момента. Налице е и пряка имуществена вреда за [фирма], тъй като за периода дружеството е било лишено от възможността да ползва собствените си средства в размер на 100 087.21 лв. за доставени продукти по схема „Училищен плод“, в размер на 20 017,44 лв. за начислено ДДС и в размер на 21 825.58 лв. за извършени разходи за разпределяне на продуктите по схема „Училищен плод“ и схема „Училищно мляко“, като така е понесъл вреди от 8 381 лева, представляващи размер на принудително платени от дружеството наказателни лихви за просрочени главници и периодични такси за уведомителни писма по договори за финансов лизинг № 12962, № 12963, № 14616, № 16807, за периода 01.06.2019 г. – 16.12.2020 г., както и договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, № 26931, № 26932, за периода 01.01.2021 г. – 31.05.2021 г. Въз основа на молба от 14.02.2022 г. от ищеца, с протоколно определение от 14.02.2022 г., постановено по делото, съдът е допуснал увеличение на цената на иска с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ от 8 381 лв. на 9 208.18 лв.

В хода на устните състезания по делото, ищецът, представляван от управителя Р., моли съда да уважи изцяло предявения иск и да присъди в полза на дружеството направените по делото разноски.

С писмен отговор, постъпил в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, Върховният

административен съд, чрез пълномощник, излага подробни съображения за неоснователност на исковата претенция. Твърди се, че ищецът претендира вреди от правораздавателна дейност при постановяване на решение № 4562/09.04.2021 г. по адм. д. № 10562/2020 г. по описа на ВАС, но посочената като нарушена разпоредба на - чл. 5, § 1, буква „а“ и § 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/39 е неотнормима към предмета на спора. Посочва се, че с постановеното от ВАС решение, съдът не се е произнасял по приложението на вторичното съюзно законодателство, съответно съдебният акт не се отнася до тълкуване или прилагане на норми от правото на ЕС, за да бъде разглеждано евентуално тяхно нарушение като основание на предявените иски по чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ. Твърди се, че спорът по адм. д. № 10562/2020 г. по описа на ВАС е изцяло вътрешноправен и не разкрива никаква връзка с правото на ЕС, поради което няма как да бъде обоснована необходимост от отправяне на преюдициално запитване във връзка с релевантните за спора въпроси. Във връзка с твърденията на ищеца за „бездействие относно синхронизиране на законодателството“ на ВАС, се посочва, че тази функция не е присъща на съдебен орган. По отношение на доводите за нарушение на ПЕС при постановяване на решение № 16372/02.12.2019 г., постановено по адм. д. № 1330/2019 г., се сочи, че ищецът не е бил страна в това производство, съответно постановеното решение няма как да бъде източник на вреди, тъй като не влияе на правната сфера на дружеството. В хода на устните състезания по делото, ответникът, представляван от юрк. Д., моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд София град, I отделение, III състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, а и от службно приложените преписи от съдебни решения, се установява, че адм. д. № 13135/2019 г. по описа на Административен съд София – град е образувано по иск, предявен от [фирма] срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на сума в размер на 507.05 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи, определени като законна лихва по чл. 86 от ЗЗД за забавено плащане по заявка за плащане № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за периода от 07.07.2017 г. до 08.08.2018 г., начислена върху главница в размер на 4 586,40 лв. С Решение № 3996 от 20.07.2020 г., постановено по посоченото дело, Държавен фонд „Земеделие“ е осъден да заплати на [фирма], по иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 507.05 лева, представляващи пропуснати ползи за периода от 07.07.2017 г. до 08.08.2018 г. от незаконосъобразен отказ на изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ да изплати сума в размер на 4586.40 лева по заявка за плащане с рег. № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за отчетен период 01.03.2017 г. – 31.03.2017 г. по схема „Училищен плод“, заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска на 20.11.2019 г. до окончателното изплащане на задължението. Видно от обстоятелствената част на решението, съдът е установил следното: [фирма] е подало до ДФ „Земеделие“ заявка за плащане с рег. № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за отчетен период от 01.03.2017 г. до 31.03.2017 г. по

схема „Училищен плод“. С уведомително писмо изх. № 01 – 2600/4827 от 10.08.2017 г. от зам. изпълнителния директор на ДФЗ за одобряване на заявката за плащане, ищецът е уведомен, че за отчетния период се одобрява сумата от 59 438.30 лева и се отказва финансова помощ в размер на 5 798.61 лева, представляваща стойността на доставени 1972.30 кг. круши, декларирани като закупени от област П.. По подадена жалба от [фирма] е издадена Заповед № РД20-184/29.12.2017 г. на министъра на земеделието, храните и горите, с която уведомително писмо изх. № 01 – 2600/4827 от 10.08.2017 г. на зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ е отменено в частта, в която не е одобрена финансова помощ, представляваща стойността на доставени 1300 кг. круши. За останалите 672.30 кг. круши е направен отказ за финансиране. Преписката е върната на ДФ „Земеделие“ за произнасяне по същество по заявката за плащане. На 21.06.2018 г. е подадено изрично искане от [фирма] до изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за възстановяване на сумата от 5798.61 лева без ДДС за 1972.30 кг. круши за отчетен период от 01.03.2017 г. до 31.03.2017 г. На 02.08.2018 г. е изготвена докладна записка до изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, в която е посочено, че сума в размер на 4586.40 лева за 1300 кг. круши следва да бъде изплатена на [фирма] във връзка със Заповед № РД20 -184/29.12.2017 г. на министъра на земеделието, храните и горите. На 08.08.2018 г. е извършено плащане в размер на 4586.40 лева по банковата сметка на дружеството, което представлява финансова помощ в размер на 3822 лева за доставка на 1300 кг. круши и 764.40 лева ДДС.

С решение № 4562/09.04.2021 г., постановено по адм. д. № 10562/2020 г. по описа на ВАС, е отменено Решение № 3996 от 20.07.2020 г., постановено по адм. д. № 13135/2019 г. по описа на АССГ и е отхвърлена изцяло исковата претенция на [фирма] срещу Държавен фонд „Земеделие“ за заплащане на сума в размер на 507.05 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи, определени като законна лихва по чл. 86 от ЗЗД за забавено плащане по заявка за плащане № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за периода от 07.07.2017 г. до 08.08.2018 г. върху главница от 4 586,40 лв.

Установява се, че със заявка за плащане № 04/22/160518/89849/21.02.2019 г., за отчетен период от 01.01.2019 г. до 31.01.2019 г., [фирма] е кандидатствало пред ДФЗ за сума в размер на 354 945,86 лв. и ДДС в размер на 70989,17 лв. Със заявка за плащане № 01/22/160518/89849/20.02.2019 г., за отчетен период от 01.01.2019 г. до 31.01.2019 г., [фирма] е кандидатствало пред ДФЗ за сума в размер на 19740,40 лв. и ДДС в размер на 3948.08 лв. Заявките са подадени за подпомагане по по схеми „Училищен плод“ и „Училищно мляко“.

Представени са платежни нареждания, от които се установява, че от ДФЗ са преведени по сметка на [фирма] следните суми: на 05.06.2019 г. сума в размер на 409 501,69 лв.; на 05.06.2019 г. сума в размер на 50 971,44 лв.; на 07.06.2019 г. сума в размер на 19 739,77 лв.; на 10.06.2019 г. сума в размер на 3 947.95 лв.

[фирма] е сключило следните договори за финансов лизинг с лизингодателя [фирма]:

Договор за финансов лизинг № 12962 от 08.12.2015 г., с предмет: V. Т., рег. [рег.номер на МПС] . Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 30933,67 евро. Продължителността на договора е 60 месеца. Остатъчната стойност е 0,00 евро. Месечната вноска без ДДС е 423,68 евро.

Договор за финансов лизинг № 12963 от 08.12.2015 г. с предмет: V. С., рег.

[рег.номер на МПС] . Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 24334,43 евро. Продължителността на договора е 60 месеца. Остатъчната стойност е 0,00 евро. Месечната вноска без ДДС е 339,29 евро.

Договор за финансов лизинг №14616 от 01.11.2016 г. с предмет: V. Т., рег. [рег.номер на МПС] . Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 25772,18 евро. Продължителността на договора е 60 месеца. Остатъчната стойност е 0,00 евро. Месечната вноска без ДДС е 350,87 евро.

Договор за финансов лизинг №16807 от 29.08.2017 г. с предмет: А. Q7, рег. [рег.номер на МПС] . Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 76693,78 евро. Продължителността на договора е 60 месеци, Остатъчната стойност е 0,00 евро. Месечната вноска без ДДС е 1025,46 евро.

Договор за финансов лизинг №26929 от 16.12.2020 г. с предмет: V. Т., рег. [рег.номер на МПС] . Първоначалната регистрация на автомобила е 12.12.2015 г. Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 8227,50 евро. Месечната вноска без ДДС е 1396,35 евро, брой вноски - 6.

Договор за финансов лизинг №26930 от 14.12.2020 г. с предмет: V. С., рег. [рег.номер на МПС] . Първоначалната регистрация на автомобила е 12.12.2015 г. Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 6615,15 евро. Месечната вноска без ДДС е 1122,71 евро, брой вноски - 6.

Договор за финансов лизинг №26931 от 14.12.2020 г. с предмет: V. Т., рег. [рег.номер на МПС] . Първоначалната регистрация на автомобила е 02.11.2016 г. Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 10176,94 евро. Месечната вноска без ДДС е 877,06 евро, брой вноски - 12.

Договор за финансов лизинг №26932 от 14.12.2020 г. с предмет: А. Q7, рег. [рег.номер на МПС] . Първоначалната регистрация на автомобила е 22.07.2017 г. Стойността на предмета на лизинга с вкл. ДДС е 38056,85 евро. Месечната вноска без ДДС е 1917,85 евро, брой вноски - 21.

По делото е изслушана и приета съдебно-икономическа експертиза, изготвена от вещо лице С. Д. - К., която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена, съдържаща подробен отговор на поставените въпроси и неоспорена от страните.

Въз основа на заключението на експертизата се установява следното:

По данни от оборотните ведомости и хронологичните регистри на съставените счетоводни записвания за сметка 621/2-Наказателни лихви и сметка 401-Доставчици, партньор [фирма], начислените и платени наказателни лихви по договори за финансов лизинг №12962, №12963, №14616, №16807 за периода от 01.06.2019Г. до 16.12.2020г. възлизат на обща стойност 3480,92 лв. За периода от 01.06.2019 г. до 16.12.2020 г. видно от хронологичните регистри за счетоводна сметка 629/2 - Наказателни такси и сметка 401-Доставчици, партньор „П. Л. БР Е., начислените и платени наказателни такси по договори за финансов лизинг №12962, №12963, №14616, №16807 са в общ размер 3442,56 лв.

О. размер на главниците по Договори за финансов лизинг са както следва: Договор за финансов лизинг №12962 - 10374,41 лв.; Договор за финансов лизинг №12963 - 8161,50 лв.; Договор за финансов лизинг №14616 - 14839,12 лв.; Договор за финансов лизинг №16807 - 59568,52 лв.

Експертизата е посочила сключените нови договори с „П. Л. БР Е. в резултат на предоговорен лизинг по стари договори, описани по-горе в решението. Констатира е, че оскъпяването на автомобилите по новите договори за лизинг е в общ размер на

30 423,24 лв. Платените назателни лихви по договори за финансов лизинг № 26929, № 26930, № 26931, № 26932 за периода 01.01.2021 г. – 31.08.2021 г. са в общ размер на 1209,69 лв. Платените наказателни такси по посочените договори за за периода 01.01.2021 г. – 31.08.2021 г. са в общ размер на 1075,01 лв.

Експертизата е посочила и регистрираните в Кредитния регистър при БНБ просрочия по договори, сключени от ищеца с кредитни институции.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване на имуществени вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, срещу процесуално легитимирания ответник по смисъла на посочената разпоредба - Върховния административен съд.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл. 2в, ал. 1 ЗОДОВ регламентира, че когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковете се разглеждат от съдилищата по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#) – за вреди по [чл. 1, ал. 1](#), както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата за обезщетяване на вреди, настъпили от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС при осъществяване на правораздавателната дейност се извличат от практика на СЕС, в т.ч. Решение на СЕС от 19.11.1991 г. по [съединени дела С-6/90 и С-9/90](#), като е необходимо кумулативното им наличие, а именно: нарушена норма от общностното право, която предоставя права на частноправни субекти; да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт; да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяна от засегнатите лица. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът обосновава претенцията си с твърдение, че същественото нарушение

на ответника се състои в неприлагане на общностната норма - чл. 5, пар. 1, буква „а" и § 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/39, с приоритет пред националната норма, която ѝ противоречи. Същевременно, твърди, че е налице нарушение на задължението на ВАС да отправи преюдициално запитване при постановяване на решение № 4562/09.04.2021 г. по адм. д. № 10562/2020 г. по описа на ВАС, което е достатъчно съществено, доколкото касае неправилно транспонирана директива и поддържане в сила на национална правна норма, от която зависи изхода на делото, касаещо постановения частичен отказ по заявка за плащане № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за отчетен период 01.03.2017 г. – 31.03.2017 г. за доставени 1 972.30 кг. круши на стойност 5 798.61 лв. и ДДС в размер на 1 159.72 лв.

Производството по адм.д. № 10562/2020г. по описа на ВАС е образувано по касационна жалба от Държавен фонд “Земеделие“ срещу Решение № 3996 от 20.07.2020 г., постановено по адм. д. № 13135/2019 г. по описа на АССГ. Съдебното производство /пред АССГ/ е исково – по реда на чл. 203 АПК вр. чл. 1 ЗОДОВ, като със съдебното решение ДФЗ е осъден да заплати на [фирма] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ обезщетение за претърпени имуществени вреди в посочения по-горе в решението размер и основание. В касационното производство пред ВАС е преценявана законосъобразността на обжалваното първоинстанционно решение, съответно основателността на исковата претенция за присъждане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на законната лихва на основание чл. 86 ЗЗД. Върховният административен съд не е тълкувал и приложил сочената като противоречаща на правото на ЕС разпоредба на чл. 19 от Наредба за условията и реда за прилагане на схеми за предоставяне на плодове и зеленчуци и на мляко и млечни продукти в учебните заведения-Схема „Училищен плод" и Схема „Училищно мляко", тъй като същата е неотнормирана към спорните по делото въпроси. Както посочената норма от националното ни право, така и чл. 5, пар. 1, буква „а" и § 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/39, са разпоредби, регламентиращи реда за разглеждане на заявките за плащане, условията за отказ на изплащането на част или на цялата финансова помощ по заявката за плащане, съответно основанията и срока за изплащане на финансова помощ от компетентния национален орган. В тази връзка неоснователно е твърдението на ищеца, че ВАС е поддържал в сила национална правна норма, от която зави изходът на делото, касаещо постановения частичен отказ по заявка за плащане № 05/22/200916/83006/07.04.2017 г. за отчетен период 01.03.2017 г. – 31.03.2017 г. Производството по адм. д. № 10562/2020г. по описа на ВАС не е с предмет оспорване на частичен отказ по посочената заявка за плащане, а законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт, респ. основателността на иск, предявен от ищеца, за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи от забавено плащане по заявка № 05/22/200916/83006/ 07.04.2017 г. Спорното правоотношение във визираните производства се е уреждало от националното право, поради което за ВАС, към момента на постановяване на решението по адм. д. № 10562/2020 г., не е било налице задължение да приложи общностна норма с приоритет пред национална такава. Касационният съд е тълкувал и приложил относимите към

предмета на делото норми от националното ни законодателство – чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, като противно на твърдението на ищеца, не е приложил чл. 19 от Наредба за условията и реда за прилагане на схеми за предоставяне на плодове и зеленчуци и на мляко и млечни продукти в учебните заведения-Схема „Училищен плод“ и Схема „Училищно мляко“, или други, противоречащи на правото на ЕС норми от вътрешното право.

Съгласно чл. 628 от ГПК вр. чл.144 от АПК, когато тълкуването на разпоредба от правото на Европейския съюз или тълкуването и валидността на акт на органите на Европейския съюз е от значение за правилното решаване на делото, българският съд прави запитване до Съда на Европейските общности. В разглеждания случай, приетите по делото доказателства сочат по категоричен начин, че за ВАС не е било налице задължение да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по дело № 10562/2020г. Не са ангажирани доказателства, че за разрешаването на конкретния спор е съществувало съмнение относно приложимостта и действието на съюзни разпоредби, доколкото спорът по посоченото дело не разкрива каквато и да е връзка и необходимост от тълкуване и приложение на правото на ЕС.

По гореизложените съображения съдът приема, че ответникът не е осъществил нарушение на норма от правото на ЕС в производството по адм.д. № 10562/2020г. по описа на ВАС, от което следва, че в случая не е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за реализиране отговорността на държавата по реда на чл. 2в, ал.1, т. 1 ЗОДОВ, което обуславя неоснователност на предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди. Поради липсата на осъществено от Върховния административен съд съществено нарушение на норма от правото на ЕС, твърденията за претерпяна от ищеца вреда, която е в пряка причинно-следствена връзка с неизпълнение на задължение на държавата, не следва да се обсъждат от съда.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното Административен съд София – град, I-во отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] иск, с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ, срещу Върховния административен съд, за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 9 208.18 лева, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното заплащане.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Върховния административен съд на РБ сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско

възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: